

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. VI. Præparationem ad preces necessariam esse, & quæ sit
præparatio remota.

detur: & ego homunculus vilissimus prorepro, cupio que, ut ad dictionem meam rex cæli attendat, & ego ipse non attendo ad ea quæ dico.

Nostrates aulas, obsecro, inspiciamus, & Legatorum in iis orationes. Stat Princeps auditurus, adest in obsequium Principis tot nobilissimorum hominum corona, prodit legatus, attentio summa, incipit fari, dicendo progreditur, solum oculis gerit Principem, ad causam verò sibi commissam attentissimus, nihil nisi ex præparato & verbis conceptissimis proloquitur.

Et nos quid? & quomodo? Prodimus locuturi cum Deo, quem millia millium & decies cetera millia Angelorum cingunt, quorum vel unicus Imperatoribus omnibus præferendus est; nos tamen tam frigide, tam remissè ac fegnerè causam nostram agimus, velut eam ultrò prodituri. Heu quam in rem nostram non vigillamus! Hic assidue, si uspiam clamandum, ATTENDITE.

Tertium. Eternitas perpetuò cogitanda est, ita mens facilius se vinciri patietur. Quem enim modò adoramus, cum totis æternitatibus laudare cupimus. Hæc horâ, inquit Bernardus, quâ oras, ô quanti cum Deo loquuntur, eumque infemeris ampliantur? Tu verò eternitatis immemor, in his delectaris, quæ pereunt & transeunt, & tecum manere non possunt. Quam multi jam eternitatem inchoarunt, quibus si daretur hæc horula ad agendam poenitentiam, quam ardentibus votis ante aras se prosternerent orâtes, suspirantes, plorantes, ad imperrandam misericordiam, & tu hic velut jocularis? Si amor non teneat, terreat timor. *Anima mors est*, inquit Chrysoctomus, non proculni ad Dei genua. Hæc autem, eodem Bernardo teste, vera est tranquillitas, cum tota mens in seipsâ colligitur, & in uno Eternitatis desiderio immobiliter figitur. Debet proinde fluctuationem cordis restringere, & ad unius veri gaudii desiderium, cogitationum & affectionum motus colligere.

CAPUT VI.

Preparationem ad preces necessariam esse, & quæ sit preparatio remota.

Noëmus Arcæ fabricator, carcerem pænæ annum, cū pauculis suorum inter feras toleravit, sepultus veriùs quàm mortuus. Vbi ex hoc seu carcere, seu sepulchro in auras emerfit, Orbis eluvione finitâ, sacrificium aßertori suo instituit. Id Deo plurimum placuisse codices sacri testantur hoc encomio: *Odoratusque est Dominus odorem suavitatis.*

Fit nonnunquam, ut Codrus aliquis aut Irus familiaris culinam opuletam ingressus, carnis assæ odorem, dum ea veru versatur ad ignem, totis hauriat naribus, dicatque hoc mihi thymiana gratissimum, hoc mihi thus, hoc stacte & casta est. Dumque has narium delicias avidè trahit, passci videtur a cresci.

Tam acceptum Deo fuerat Noëmi sacrificium, ut ipsum etiam odorem illius tanquam optimum laudaret, & quasi attraxerit: *Odoratus est Dominus odorem suavitatis.* Ne miremur, summo se studio Noëmus præparavit ad has religiones obeundas. Nam *adificavit Noë altare Domino, & tollens de cunctis pecoribus & volucribus mundis obtulit holocausta super altare.* Hic multâ opus fuerat industriâ & præparatione, tam in aræ structurâ, quàm in delectu animalium.

Verum Christianæ gentis sacrificium est, Oratio; hæc autem bona non erit, si desit ei preparatio, de quâ duo nunc exequamur, primò necessariam esse omnino præparationem; deinde, quæ remota sit preparatio exponemus.

§. I.

Oraturus se præparet, aut malè orabit. Quod Si-
racides fidelissimè monens: *Ante orationem, inquit, prepara animam tuam & noli esse quasi homo, qui tentat Deum.* Quis citharædus fidibus canit, & fides non priùs temperat? Quis in confessu gravium virorum perorat imparatus? Non inerit os orationi, quæ immediatè funditur. Chrysoctomi monitu: Vide, quis roges? quem roges? & quid roges? Quis? homo vermiculus, pulvis, umbra, nihil. Quem? Deum, cæli terræque Dominum, qui potest & animam & corpus perdere in gehennam. Quid? & animi & corporis salutem, beatitudinem æternam.

Plutarchus censet à Numâ rege monitum illud profectum: *Adoraturi sedent.* Sedere, est omnem animo seditionem, ac tumultum cogitationum excludere, & uni Deo, cum quo loquendum, attendere. Ita David rex *sedit coram Domino.* Prisci sacra facturi per præconem promulgari jubebant. Hoc AGE. Quo dicto tam sacerdos quàm quivis alius sacris operaturus monebatur, id serid ageret, quod agendum esset.

Deus olim Mosen ad colloquium evocaturus. *Ascende, inquit, ad Dominum tu & Aaron, & Nadab, & Abiu, & septuaginta senes ex Israel, & adorabitis procul. Solusque Moses ascendet ad Dominum, & illi non appropinquabunt; nec populus ascendet cum eo.* Surrexerunt Moses, & Josue minister eius ascendensque Moses in montem, senioribus ait: *Expectate hic, donec revertamur ad vos. Cùmque ascendisset Moses, operuit nubes montem, & habitavit gloria Domini super Sinai, tegens illum nube sex diebus: septimo autem die vocavit eum de medio caliginis.* Ne Mosen cum Deo collocuturum comites turbarent, relinquuntur à tergo; insuper omnia involvuntur tenebris, ut tantò mens collector sit, quantò minùs oculis permisissum pluribus occupari.

Orator coram Turcarum Imperatore causam acturus, per plurima conclavia deducitur: in singulis gestu supplicii, submissis humi genibus, reverentiam tanquam adversus Imperatorem præsentem adhibere cogitur, si quidem ad Imperatoris aures admitti velit. Et nos absque omni præparatione irrimus locuturi cum Deo, verè quasi homines, qui tentant Deum.

Hac de re Thomas Aquinas graviter pronuntians his ipsis verbis: *Ille, inquit, qui ante orationem animam suam non præparat, dimittendo si quid adversum aliquem habet, vel alias ad devotionem se non disponendo, non facit, quod in se est, ut exaudiat à Deo, & ideo quasi interpretari videtur, Deum. Unde etiam hujusmodi tentatio irreligiositatis species est.* Deus singulorum hæc in re conatum penitissimè scrutatur: *Preparationem cordis eorum audivit auris tua Domine.* Quisquis imparatus orat, homo est, quasi qui Deum tentat. Præcepit ergo Deus, ut preces initiuri, ad illas nos præparetemus.

Orare omnium laborum reverà gravissimus, & maxime serius labor est. Sunt plurimi labores, qui sanè non magnâ egent præparatione. Faber malleum aut limam, sutor cheleuma & subulam capit; sartor acum & filum, tonsor pectinem arripit & forcipem; comesturus cochlear, bibiturus calicem sumit: ita quivis horum ad suum laborem satis acinctus est: At verò precaturus, nequaquam satis ad precandum paratus est, si libellum sumat precatoriû, Industriâ hîc majore opus est & paratu. Pila ludere, equum agitare, litrum lectitare, quâ horâ vis, potes: orare amplioris est moliminis.

Sunt quædam laborum genera, quæ cibo non præmisso difficillimè peraguntur. Zythepse, cùm triticum tostum versant, ante lucem prædent, aut jentant; messorum antequam falcem in fegetem mittant, matutino prandio labores fulciunt. Orationem ordiri cogitas? præpara animam, & noli esse quasi homo qui tentat Deum.

Orationi necessaria est præparatio. *Eccl. c. 18, vers. 23.* *Chrys. 10, 22 homil. 9. in Matih initio mihi p. 1015.* *Mat. c. 10, vers. 28.*

2. Reg. c. 7, vers. 19.

Exod. c. 24, vers. 1. *Exod. c. 24, vers. 2.* *Exod. c. 24, vers. 13.* *Exod. c. 24, vers. 14.* *Exod. c. 24, vers. 15.* *Exod. c. 24, vers. 16.*

S. Tho. 2, 2, q. 97, art. 3. *ad 2.* *Psal. 10, v. 17.*

Orare omnium laborum reverà gravissimus, & maxime serius labor est.

Chrys. 10, 5. l. 1. de orâdo Deo. *Bern. de In uno Eternitatis desiderio.* *c. 40. & c. 63.*

Gen. c. 8, vers. 21.

Lac. c. 10, v. 20.

Gen. c. 8, v. 20.

Denim. Beatus Abbas Agathon dicere solebat: Alius alio labore robustior, omnium robustissimus est, orare. Sic est profectio. Rêd Siracides: Præpara, inquit, præpara animam tuam ad orationem, ut ea par sit tam serio labori. Quocirca omni modo ad orandum opus est præparatione. Nam quales, ut Cassianus loquitur, orantes volumus inveniri, tales nos esse oportet ante tempus orandi.

Cassian. lib. 10. sacrar. orantes volumus inveniri, tales nos esse oportet ante tempus orandi.

§. II.

Præparatio duplex, Remota & propinqua

Ecclesi. c. 13. v. 1.

Qui cupit orare nulli rei creare cor sinat adhære.

Matth. c. 6. v. 21.

Joan Major in speculo mihi pag. 886.

Præparationem porro duplicem statuimus: Remotam & propinquam. Remota gemino hoc scito explicari potest: Cave picem, & Non negliges vestem. Duo hæc oranti necessaria. Primum est: Cave picem. Cur ea sit cavenda, causam Ecclesiasticam assignat: Qui tetigerit picem, inquinabitur ea. Multum fecerit, qui manu picem tractaverit, & manum à fordibus servaverit immunem. Atqui beatus Paulus levare vult puras manus in oratione. Idcirco quisquis cupit serio orare, nulli rei create cor suum sinat adhærescere: liberrimus sit orans animus, non auro, non hominum ulli agglutinatus. Perinde ut esse solet unius dieculæ aut noctis hospes. Et subinde diversorum vile, mensa tenuis, lectus rigidus, cetera omnia incommoda: id autem hospes tantopere non curat, seipsum his solari solet: Toleremus hæc nocte unica, cras alibi, & forsitan meliori loco erimus. Quod si diversorum hospitium reperiat lautum, mensam instructam, selecta fercula, nobile vinum, mollem lectum, & auroptem humanum, suavem somnum, nihilominus die altero rationes poscit, & iter ad destinatum locum convertens; Vale hospes, inquit, vale hospitium. Et illum, & istud laudamus, sed ad id tendimus. Haud aliter Christianus Oritor tam expeditæ mentis sit, ut solum suspiret conditorem: quod si mens hominis, ulli conditæ rei adhæreat affixa, illud ipsum cui adhæret, sub oratione recurret, & orantem turbabit. Dominicum illud longè certissimum: Tibi est thesaurus tuus, tibi est & cor tuum. Quod amas, hoc cogitas cum oras. Excute amorem, & excussisti cogitationem.

Fuit sacerdos, quod Theologus narrat, qui domi suæ convivium celebraturus, coco præciosiores pisces non sine anxia sollicitudine præ cæteris commendavit, industriâ singulari coquendos. Hæc una piscium parandorum cura, mille curarum prægnans mater convivatorem in plurimis cogitationes distraxit, ne forte cocus pipere aut sale nimio, aut forsitan, nimis exiguo cõdiderit pisces, ne aut nimis diu admoverentur igni, aut a quo citius subtraherentur; ne jure nigrum largo aut non grato perfunderentur. Interim ad rem divinam abijt sacerdos, sed mente vagus, corde aridus, curis distractus, culinâ mersus. Dum actione mediâ est, quæ cæli calentes & igneos poscebant affectus, ille depreperare verba, nec cogitare aliud, quàm suæ culinæ pisces: nec tamen ejusmodi cogitationes cohibere. Ergo adest fuliginosus ex orco cocus, & cacabum ab igne raptum cum piscibus ad aram deferens: O coce, inquit, non presbyter: en pisces, en sale, condi ut lubet. Sic irrita sacerdotis supervacaneâ curâ evanuit. Si hæc cæcæ demoni potestas sæpius concederetur, quoties diversa hæc exclamaret: ô amator, ô mercator, ô caupo, ô venator, ô argentarie, ô equivo, quid jam Veneris aut Mercurii sacra, quid vinum aut pecuniam, quid equos aut canes animo versas? Memento cum Rege te loqui, non Hispaniæ, sed cæli & terræ. At hæc, inquis, dum oro, identidem recurrunt. Tu ipse in causâ es: cur antequam orares his rebus animum affixisti? quid mirum si jam aveli non possis?

§. III.

Sidorus Pelusiota humanæ socordie succensens: Risu, inquit, profecto dignus es, mi homo (quem ego quo nomine appellem nescio, dum stuporem tuum reprehendo) quando precaris: Confige timore tuo carnes meas. Eorum enim est hæc precatio, qui quod in se est, conferunt, & jejulant, & sua sorte contenti, parvòque beati vivunt, eaque ratione carnis exultantem lasciviam castigant, & compescunt, quique cælestis opem & auxilium suæ gratiæ petitioni mitri postulant. At illis minime convenit, qui quemadmodum tu facis, crapulâ in modicâ corpus saginant, & variis deliciis petulantiam, tantum abest ut reprimant, ut potius excitent cuticulâ bene curatâ.

Addit idem. Omnes homines ita sunt affecti, ut illis studeant & opulari, & attendere, quos viderint nequaquam dormientes, neque ignavia delictos; sed qui ipsi se præparant, & instruant, & prompti sunt ad officii partes peragendas. Tu horum nihil facis, & tamen clamas: Confige timore tuo carnes meas. Quâ igitur fronte tu postulare aude, ut dum ipse dormis, nullâque salutis tue curâ tangeris, insuperabile auxilium cælestè ad te advolet? Cùmque voto tuo frustraris, id ægre fers. Præcedant itaque ea, quæ tuarum sunt partium, quæque à te exiguntur, & tunc demum ea, quæ sunt auxilii divini, subsequantur.

Qui rogat, quæ facere non vult, non solum homines, sed ipsum quoque Iudicem hominum conatur fallere. Tu ergo rebus perituri noli cor apponere. Religiosissimus scriptor hoc ipsum monitum instillans: Esto purus, inquit, & liber ab intrusis, sine alicujus creaturæ implicamento. Oportet te esse nudum, & purum cor gerere: si vis vacare & videre, quàm suavis sit Dominus. Observa illud quod moneris, liber esse sine alicujus creaturæ implicamento. Si patiaris maligniore affectu vel unico te implicari, jam actum est, jam victus es, sexcentas tibi cogitationes ingeret dum oras unicus hic affectus, nisi eum prius represseris, liber ores.

Narrat Cassianus integerrimum senem Machetem, eam à Deo gratiam impetrâsse, ut etiam si sacra colloquia diem noctemque totam protraherentur, à somno tamen nunquam expugnaretur; quàm primum sermones miserentur vani, protinus in somnum solveretur. Ad hunc ipsum senem Machetem grandis epistolarum fasciculus à parentibus & cognatis & provinciâ Ponti missus est, cùm per quindecim annos utrimque silentium tenuisset. Hic senex apud se deliberrans: Quantarum, inquit, cogitationum tumultus hæc mihi læditio concitabit, cùm intellexero quid parentes agant, quid cognati, quid noti alii. Et ista me vel ad inane gaudium, vel ad inutilem tristitiam impellent. Et quot diebus tot nugarum memoria orationis tempus interurbabit? Quanto tempore tot istegestorum rerum velut offam saporiferam digerere non potero? Quanto labore tranquillitatem per hæc perditam non reparabo? admissis vel semel tot politicorum hominum sermonibus, occurrant ea omnia quæ prius deservi, notorum vultus animo inhærebunt: & nunquid incesset me desiderium ad eos revivendi, & colloquendi cum ipsis? Quid demum juverit, solo mundum corpore deservisse, si ad eundem animo recurrat? Heu quàm malè reviviscit, qui bene fuerat mundo mortuus! Hæc secum volvens. Quid diu, inquit, hæreo? quin unâ liturâ deleo tot turbatrices epistolas. Dixit, & fasciculum prout ligatus erat, in ignem projiciens: Ite, inquit, cogitationes patriæ, hic pariter ardete. Meâ pluris interest attentè orare, quàm tot vanis salutationibus attendere. Hoc certè Machetes fortiore fecit dexterâ, quàm fuerit illa Muti ardenti faculo admota.

Geminum prorsus in beato Ignatio, Societatis IESV Parente, cernere est. In cubiculo clausis foribus orantem nemo;

Ribadem. l. 5. vita S. Ignatio. l. propriis foribus

tem janitor accessit, litterarum fascem traditurus: Semel iterumque pulsanti nihil responsum est. Cum molestus esse pergeret, & crebrius more consueto fores obtunderet. Ignatius pandens ostium. Ecquid, mi frater, ait, tibi vis? Cui janitor: En litteras pater; qui eas huc tulit, e patriâ tuâ dicebat allatas. Et unâ litterarum fascem in manus patri tradidit. Huic Ignatius: Bene est, ait, & mox ostio iterum clauso, quidquid epistolarum fuit, in proximum caminum (hiems erat) cremandum generosissimâ manu abjecit, & continuò ad interruptam orationem rediit.

Ergo cave picem, & à rebus creatis, quantum potes, animum avelle, ut is, tantò evolet sublimis, quanto minus ab infimis detinetur.

§. IV.

Secundum preparatio- nis re- mota do- cumentu. A Lterum preparationis remotæ documentum: Non negliges vestem. Qui orare instituit, amicus Dei sit, & gratiæ divinæ cyclade privatus non sit. Quis enim hostem capitalem benevolè audiât? Est, qui mihi supplicet, sed ego illum cane pejus & angue odi, quid impetrabit hic orator? odium augebit. Eodem modo cubiculum aliquis, aut templum ingreditur laudaturus Deum, & petiturus quippiam à Deo. Heus bone, quidquid agas, vide. Num in gratiâ es? vox divina te ferit: Nomen habes quod vivas, & mortuus es. Amici prius fiamus: tolle impium adversus me bellum, & mecum in gratiam redi, dein adis laudaturus, aut petiturus aliquid à me. Non est speciosa laus in ore peccatoris. Oratio grata est, sed ab amico, nò ab hoste. Quem admodum non conveniunt cabiosæ manus, & aurei in digitis annuli; pileus pertusus & plumis ornatus, facculus holofericus & cuprei in eo nummuli; pretiosissimum vinum è malis punicis expressum & picata lignea capedo; curvæ ac repandæ tibix, & ocreæ candidæ: ita non est speciosa laus in ore peccatoris. Psal. 29. v. 5. Psal. 32. v. 1. Alphonf. 9. Exod. 9. Oraturo necessaria est peccati contritio, Ita prorsus non consultum tantummodo, sed & necessarium, ut oraturus, delicti tamen sibi conscius in te dolorem concitet per actum contritionis, ut vocant: hoc modo: Mi Deus, ego te summum bonum offendi, sed doleo ex animo: ignosce. Firmissime statuo non peccare amplius. Aut brevissimum illud usurpandum: Deus propitius esto mihi peccatori, Qui tale quid precibus præmittit, vestem non negligit, sed sui accusationem velut rogam induit. Et reverà, justus Salomone teste, prior accusator sui.

Est genus colubrorum, qui venenum ponunt, cum fontem adeunt ad extinguendam sitim: Non aliter qui ad CHRISTVM misericordiæ fontem properat, virus peccati prius excutiat, & tum demum bibit: sic impetrabit, quod rogaverit. Clemens Alexandrius hoc ipsum explicans: Precatio, inquit, cum Deo conversatio & collocutio est, ac proinde inter familiares & amicos fieri debet, & supponere, deletam offensam. Rectos decet collaudatio. Quod ille ab utero cœcus confirmans: Scimus, inquit, quia peccatores Deus non audit: sed si quis Dei cultor est, & voluntatem ejus facit, hunc exaudit. Et tamen, dices publicanus audiri. Non negamus; audit: sed publicanus vestem, de quâ loquimur, non neglexit, sui accusatione se vestivit, ita qui hostis Dei fuerat, amicus ab oratione abiit.

Idcirco ante omnia veniam suis erroribus deprecetur, & seipsum accusando, divinæ gratiæ vestem induat, qui cum Deo in sermonem venire deherat. Quod caelestis magister docens: Si manseritis, inquit, in

tem janitor accessit, litterarum fascem traditurus: Semel iterumque pulsanti nihil responsum est. Cum molestus esse pergeret, & crebrius more consueto fores obtunderet. Ignatius pandens ostium. Ecquid, mi frater, ait, tibi vis? Cui janitor: En litteras pater; qui eas huc tulit, e patriâ tuâ dicebat allatas. Et unâ litterarum fascem in manus patri tradidit. Huic Ignatius: Bene est, ait, & mox ostio iterum clauso, quidquid epistolarum fuit, in proximum caminum (hiems erat) cremandum generosissimâ manu abjecit, & continuò ad interruptam orationem rediit.

A me, & verba mea in vobis manserint, quodcumque volueritis, petetis, & fiet vobis. Ioan. 6. 15. v. 7.

Atque geminum hoc documentum oratori Christiano damus: Picem caveat, & vestem non negligat. Cor suum nulli creatæ rei agglutinari sinat, & apud supremum Numen semper in gratiâ esse contendat. Ante orationem præparet animam suam, & non sit quasi homo, qui tentat Deum. Quanto accuratior fuerit preparatio, tantò attentior erit oratio.

CAPVT VII.

Quæ propinqua sit ad orationem præparatio.

Cvltus divinus apud Hebræos sacrificiis maximè constabat, de quibus ipsi diversa decem miraculis commemorant. Primum festis diebus innumera vis hominum confluit, & tamen nullus unquam exclusum se questus est: sacrum hoc hospitium admisit omnes. Alterum, cum starent, se comprimabant, cum verò delictorum confessionem ritu suo ederent, & in terram procumberent, nihilominù quatuor cubitorum spatium nemini negatum. Tertium sacrificiorum sub dio institutorum ignis nunquam pluvius extinctus. Quartum, sacrificiorum fumus nunquam à vento sic dissipatus est, quin rectâ nubes peteret. Quintum, Sacerdotem summum nullo expiationis die, sinister aut malus eventus impedit. Sextum, in propositionis ac primitiarum panibus nihil unquam vitii deprehensum. Septimum, nulla feminarum, quæ uterum ferret, carnis sanctificatæ nauseam sensit. Octavum, caro sanctificata nunquam foetoris aliquid contraxit. Nonum, in eo, quo victimæ mactabantur loco, nullæ carnabantur muscæ. Decimum, nemo sacrificantium à serpente aut scorpione læsus est.

Hæc Iudæi jactant, sed certè non comprobant. Hæc fabulæ Christianis auribus fidem non faciunt. Contrarium è vatibus Hebræis discimus. Dilucidè Rex David: sacrificium inquit, & oblationem noluit; holocaustum pro peccato non postulasti. Quoniam si voluisses sacrificium, dedissem utique, holocaustis non delectaberis. Sacrificium Deo, spiritus contribulatus; cor contritum & humiliatum Deus non despicias. Simillimè locutus Baruch: Anima, inquit, quæ tristis est, super magnitudine mali, & incedit curva, & infirma, & oculi deficientes (nimirum lacrymis, juniis, vigiliis exhausti) & anima esuriens dat tibi gloriam, & justitiam Domino. Spiritus est Deus, & eos, qui adorant eum, in spiritu & veritate oportet adorare. Oratio humiliantis se nubes penetrat.

Hæc Christianæ gentis sacrificia sunt, pura, humilis, & ardens oratio. Quæ autem ad orationem remotâ sit præparatio, capite superiori exposuimus, jam ordinis ratio postit, de præparatione, ut eam vocamus, propinquâ disserere.

§. I.

PRimum propinquæ præparationis membrum est, puritas animi. Diacostides, nobilis gemma & magnarum virium est, sed eas omnes in ore cadaveris præparatio mittit. Talis reverà est oratio, gemma pretiosa, sed in ore hominis impuri vim omnem perdit. Siracides canit: Non est speciosa laus in ore peccatoris.

Liberum, quod supra diximus, ac purum sit cor oratoris Christiani. Optimè dixit Augustinus: Munda tantum cubiculum cordis; ubi fueris, ubicumque oraveris intus est, qui exaudit, intus in secreto. Cui subscribens Bernardus: Oratio, inquit, cordis est, non labiorum. Neque enim verba deprecantis Deus intendit, sed orantis cor aspici.

Cum Cæc, Dathan & Abiron, ceterique proceres Hebræi, numero ducenti quinquaginta, secessionem fecissent Abiron cû

De sacrificiis Hebræi decem miracula commemorant.

Psal. 39. v. 7. Psal. 50. v. 18. & 19.

Baruc. c. 2. v. 18.

Joan. c. 4. v. 24. Eccli. c. 35. v. 21.

Primum propinquæ præparationis membrum est, puritas animi.

Aug. 10. 9. crast. 10 in Ioan. c. 2. Bern. lib. 2. Internâ domo c. 48. Cur Cor, Dathan & fecissent Abiron cû